

Tuja obzorja

Pierre J. Mejlak (1982) je eden osrednjih malteških pisateljev. Najprej je izdal dve knjigi za najstnike (1999 in 2002), nato pa se je proslavil kot odličen pisec kratkih zgodb. Že prva zbirka, *Qed Nistenniek Niezla max-Xita* (Čakam, da padeš z dežjem, 2009), je naletela na odličen kritiški in bralski sprejem. Za drugo, *Kar noč dopušča* (Dak li l-Lejl lhallik Tghid, 2011), iz katere je tu izbrana kratka zgodba, pa je poleg nacionalne nagrade za odraslo leposlovje prejel nagrado Evropske unije za književnost 2014; prevedena je v 12 jezikov, tik pred izidom je slovenski prevod. Mejlak je petkratni prejemnik malteške nacionalne književne nagrade. Leta 2009 je zmagal na evropskem natečaju *Morje besed* za najboljšo kratko zgodbo. Po njegovem romanu *Rih Isfel* (Južni veter), doslej edinem, so posneli nadaljevanko. Med letoma 1999 in 2005 je deloval kot novinar, BBC-jev dopisnik, časopisni kolumnist ter radijski producent, prejel je malteško nagrado za novinarstvo. Od leta 2004 živi v Bruslju.

Pierre J. Mejlak

Veleposlanica

Pogreb ni bil ravno ogromen, vseeno pa dovoljšen, da je vso državo pahnil v velikansko politično krizo z nepredvidljivim dogodkom bombardiranja cerkve. Poleg predsednika republike in predsednika vlade je bil tam navzoč ves kabinet in na desetine poslancev. In ves diplomatski zbor.

Veleposlanico so imeli zelo radi, ker med vzpenjanjem po posameznih prečkah diplomatske lestve nikoli ni izgubila svojega naravnega družabnega čuta. Vedno je imela na zalogi kakšno štorijo – tudi če si nanjo kje naletel mimogrede, ti je povedala kakšno kratko. Po ugledni karieri, sestavljeni iz selitev z enega veleposlaništva na drugega, ji zgodb kajpada ni primanjkovalo.

V nasprotju z veleposlaničinim pripovedniškim darom je bila pogrebna pridiga privlačna kot ura, ki tiktaka sredi noči brez spanca. Mar niso mogli najti koga z malenkost boljšimi govorniškimi veščinami? Sam bi zagotovo našel kaj primernejšega, kar bi lahko povedal o tako čudoviti osebi. Zaslужila si je kaj boljšega. V nekem trenutku me je imelo, da bi se povzpел na prižnico in vzel zadevo v svoje roke. Namesto tega sem

se zmuznil ven na portik, na cigareto. Čez nekaj dimov se mi je pridružil Randolph. Zdaj je pri *Timesu*, ampak kot se na pogrebih dogaja, je najin pogovor hitro preskočil na pokojnico.

“Ni je več med nami,” je zdrdral, s popolnoma enakim glasom kot župnik. “Si jo dolgo poznal?”

“Kar nekaj let,” sem odgovoril in mu podal vžigalnik.

“Jaz sem jo zelo dobro poznal,” je rekel. “Večkrat sem jo intervjuval. Zanimiva ženska je bila. Res škoda, da je umrla tako mlada. Rak pa to. Kar ne morejo najti zdravila.”

Ni je več med nami. Zanimiva. Tako mlada umrla. Rak. Zdravilo. Mogoče pa bi raje ostal notri, kjer bi vsaj lahko zamižal in zadremal.

Nisem mu hotel povedati, kako sem veleposlanico spoznal. Z Randolphom sva bila sošolca na fakulteti, nikoli pa zaupnika. Pa tudi če bi bila, je bila moja zgodba z veleposlanico veliko preveč osebna, da bi jo lahko povedal na pogrebu. Čutil sem njene oči na sebi – to se mi dogaja na pogrebih. Ko mi je na primer umrla babica, nisem mogel gledati proti krsti. Prepričan sem bil, da ji je na lepem znano vse, kar se je zgodilo, ko je bila še živa. Tudi če pri čem ni bila navzoča. Videla je vse primere, ko sem se ji zlagal, ko sem ji iz denarnice ukradel kaj denarja, ali še huje, ko sem na njeni veliki postelji masturbiral. Med pogrebom sem videl, kako se njene oči zadirajo vame, mi dajejo vedeti, da zdaj ve, da nisem tak angelček, za kakršnega naj bi veljal. Enako je veljalo za veleposlanico. Ne, seveda nisem imel namena povedati svoje zgodbe. Naj Randolph sklepa, da jo je poznal bolje od mene. Je sploh bistveno? Naj si misli, da je na njej pustil poseben pečat s tistimi svojimi intervjuji. Bedak.

Ko sem veleposlanico spoznal, sem bil star sedemindvajset let – najboljše obdobje mojega življenja, brez dvoma. En dan sem spal z enim dekletom, naslednji z drugim, v žepu denar, brez slehernih pričakovanj. In če je prvih nekaj mesecev z dekletom najboljši del razmerja, verjemite, da je vmesnih deset let še boljših. Celo takrat me je včasih že prešinilo, da se imam odlično. Tako da si lahko predstavljate, kako ljub mi je ta spomin zdaj, mnogo let pozneje.

Zgodila se je marca, tale moja zgodba. Dnevi so se že daljšali, vendar je bilo še vedno mrzlo, zato mi ni bilo do tega, da bi zapuščal dobro ogrevano veleposlaništvo, ki je v vsakem vogalu imelo kamin. Skoraj vsi so že odšli, meni pa se ni mudilo nazaj v prazno hotelsko sobo. Ne vem, kako je tistega večera pogovor nanesel na seks. Lahko da zaradi moje poezije, ki je bila takrat z njim nasičena. Spomnim se, da sem v njeno pisarno prišel podpisat

nekaj izvodov svoje knjige in da je omenila pesem o Chopinu. Napisal sem jo na varšavskem letališču, o moškem in ženski, ki se srečata pri enem od izhodov, se med peturno zamudo spoznata in nazadnje zakleneta v moško stranišče. Povedala mi je, da se je ta najbolj dotaknila, da jo zgodbe o seksu med ljudmi, ki se ravnokar spoznajo, navdušujejo.

Ko me je pozdravila pri vratih, sem imel občutek, da me njene oči izzivajo, po tistih nekaj besedah o "Chopinu", pa se je zdelo, da so se povečale, in najin dolgi pogovor se je začel. Bila sva kot dobra prijateljca, ki drug pred drugim nimata skrivnosti, hkrati pa kot par, ki je šel prvič skupaj ven na večerjo in ima veliko snovi za pogovor. Minila je ura fascinantnih štorij o njenih intimnih razmerjih. Nato je omenila princa.

"Zato sem spala s princem Charlesom," je rekla. "Ne zato, ker bi bil nevemkako čeden ali bolj čeden od moškega, s katerim sem takrat hodila. Ampak bil je pač princ, čez nekaj tednov naj bi se poročil s princeso Diano. Ni se mi zdelo, da počnem kaj narobe. Seks z njim pa je bil kot kak – ne vem – dogodek zgodovinskih razsežnosti."

Zdelo se je, da sluti, da bom izstrelil še eno vprašanje, zato je pohitela, ustnice so se ji risale v nasmeh, ki ji ga ni uspelo zakriti.

"Sicer pa vas komaj poznam. Zakaj vam to sploh razlagam? Znate doseči, kar želite, kajne?"

Spomnila me je na mojega slovenskega prijatelja, ki je znal žensko osvojiti kjer koli, četudi na zabavi z možem. Ženske je znal potegniti v pogovore, ki jih potem kar niso hotele končati. Čeprav ni bil enciklopedija na dveh nogah, je bil zelo drugačen od tistih, ki veliko vejo o malo stvareh ali ničesar o nobeni.

O številnih stvareh je vedel veliko. Kdove koliko preprirov je povzročil, koliko parov je večer končalo tako, da so vpili drug na drugega in na poti domov v avtu grebli po starih ranah. On pa je medtem v svoje mreže že zapletal drugo žensko.

Moj slovenski prijatelj me je naučil veliko, se mi je zdelo. Na primer, da umetnosti zapeljevanja ne moreš vaditi zgolj na ženskah, ki so ti všeč. *Au contraire*, začeti moraš z ženskami, ki ti niso pretirano všeč. To te postavi v vlogo sodnika s piščalko. Tekmo lahko prekineš kadar koli hočeš, v bistvu ti je vseeno, kdo zmaga, in ženske nič ne gane bolj kot moški, ki ga nič ne gane. Sčasoma napreduješ in se priučiš večjega truda, spopadeš se z ženskami, ki so ti dejansko všeč. In šele ko obvladaš vse veščine, se podaš za tistimi, ki te spravljajo ob pamet.

Priznati moram, da je bila v svoji najboljši izvedbi tisti večer veleposlanica. Včasih pomislim, da bi se želel vrniti in vse skupaj podoživeti brez

sleherne spremembe. Ali pa le z drobcenimi. Tam sem se znašel z veleposlanico. Spoznal sem jo bil pred pičlimi petimi urami. Nekaj tednov poprej me je njeno veleposlaništvo zaprosilo, naj pridem prebrat nekaj pesmi iz svoje zadnje zbirke – prevedene v več jezikov, deležne naklonjenosti, ki je presenetila celo mene. In zdelo se je, da so pesmi vseč tudi veleposlanici, dovolj, da so mi prinesle povabilo na naslednji literarni večer na veleposlaništvu.

Preden sem prišel, sem o njej vedel zelo malo – samo to, da je uspešna, da si je skozi dolgo diplomatsko kariero prislužila veliko spoštovanje. Brž ko sem jo zagledal, sem bil fasciniran. Nekatere ženske z leti pridobijo določeno očarljivost, očarljivost, ki je kot mlade niso nujno premogle. Opaziš jo v njihovih očeh – v pogledu, ki razkriva nekaj trpljenja, kanček razočaranja, precej strasti. Predvsem pa te oči izdajajo možnost preglavic.

Veleposlanica je bila še vedno lepa ženska. Visoka. Vitka. Ravni lasje prijetnega rjavega odtenka, tu in tam kak svetel, siv pramen. Segajoči do ramen, do vrhnjih gumbov plašča z velikimi pikami, ki si ga človek zamišlja na petletnem dekletcu. Podolgovat bled obraz in nos, ki vabi k poljubu. Polne, okrogle ustnice, ki se stanjšajo, če se nasmehne, in razkrijejo bele zobe, lica zardijo, oči zasijejo.

Všeč so mi ženske, ki jim pri sedeminštiridesetih, petdesetih uspeva ohranjati tako dobro formo, zato sem stopil k njej in jo, ko sva se rokovala, poljubil na obe lici. Dosegla me je bežna sapica njenega parfuma – dovoljšna, da me je prepričala o njeni snažnosti, prefinjenosti, lepoti in dobrem okusu. Ni uporabljala veliko ličil. Najbrž zelo malo, mogoče toliko, da je zakrila nekaj tankih gubic okrog oči, ki so bile barve mokrega listja. Težko se je pogovarjati s tako žensko, ne da bi ji gledal v oči. Vendar je tudi gledati vanje težko, kajti precej tvegaš, da ne boš mogel slediti temu, kar govori. Takšne so bile oči, ki so se mi zazdele zapeljive, ko me je pozdravila na vratih. Če si se zatopil samo vanje, si si jih lahko brez težav zamislil na ženski katere koli starosti.

Teorije mojega slovenskega prijatelja so pokrivalo tudi izzivalne oči. Prišel je do zaključka, da oči, kakršne so veleposlaničine, v nasprotju s splošnim prepričanjem ne razkrivajo nujno, da je ženska v nekem trenutku razpoložena za seks. Pri takem pogledu utegne iti zgolj za življenjsko navado, pri kateri je ta mičnost postala sestavni del naravne, vsakodnevne pojavnosti. Zato moraš pri takih ženskah paziti, kajti ni nujno, da se zares počutijo pohotno, me je opozoril prijatelj, lahko si nakoplješ težave.

*

Veleposlaničino vprašanje, ali sem dobil, kar sem želel, se je zdelo skorajda retorično, zato nanj nisem odgovoril. Raje sem skupaj spravil nasmešek, kot bi ji priznaval obstoj daru, ki ga je razkrila, ne da bi ji pokazal, kako zelo se ga v resnici zavedam.

“Veste, stvari, ki se dogajajo v filmih, se dogajajo tudi v resničnem življenju. Kdo bi si mislil, da bom tisto noč spala s princem? Stara sem bila ... koliko sem že bila stara? Gotovo petindvajset. Kar dolgo je že tega.”

Ravno je prišla v Pariz kot druga sekretarka. Že po nekaj mesecih je bila prepričana, da je diplomacija njeno življenjsko poslanstvo. Všeč ji je bilo vse, kar je bilo povezano s svetom veleposlaništev: protokol za vsako malenkost, ki se dogaja, občutek, da v tujini zastopaš svojo državo, pa pomoč in varstvo, ki ju ponujaš sodržavljanom v stiski, vpliv na odnose med državo gostiteljico in svojo lastno. In tako naprej. Od samega začetka ji je bil pri srcu blišč: uradne večerje, zabave, razstave, gledališče, nova poznanstva, elegantna oblačila – vse leto nabit urnik. Predvsem pa možnost, da živiš v tujini, se učiš jezika in se zliješ s kulturo tiste države. Življenje, v katerem srečuješ ljudi, ki lahko spremenijo tvojega, ga preusmerijo.

Tistega večera leta 1981 je petindvajsetletna z mnogimi drugimi stala v preddverju Elizejske palače. Vse se je svetlikalo, v talnih ploščicah je odsevala luč kristalnih lestencev, visečih z visokega stropa. V notranjosti so bili veleposlaniki in veleposlanice ter njihovi zakonci na sprejemu pri predsedniku Mitterrandu, novopečenem zmagovalcu volitev izpred nekaj tednov. Kar slutil si lahko glasbo violin in harf, trkanje kozarcev, ropot gostov med vsakim pokom steklenice dom perignona. Tisti, ki so tičali v avli, pa niso bili deležni ničesar, niti kozarca pastisa. Njihova edina naloga je bila počakati, da veleposlaniki in veleposlanice odidejo s sprejema, nato pa jih pospremiti čez dvorišče Elizejske palače v njihove avtomobile. To je vse. Raje bi bila notri z gosti, še bolj pa ji je bilo zoprno, da je njen veleposlanik – ki bi že zaradi lepšega lahko uporabil spremljevalko, saj je bil še vedno pošteno zaklozetiran – kljub vsemu šel sam, njo pa pustil čakati spodaj.

In tako je stala tam s sekretarjem z madžarskega veleposlaništva, ki ga je pred kakšnim mesecem spoznala na konferenci o tržnih naložbah. Oba sta opazila, da veliko gostov hodi samozavestno noter in da nihče ne preverja, kdo od njih je v resnici povabljen. Zdelo se je, da ti, če ti uspe priti do vrat, ki iz preddverja vodijo do glavnega krila palače, preprosto odprejo.

Recimo temu mladostna lahkomiselnost ali pa okrivimo naelektrenost pariškega poletnega večera – ali sklepajmo, da sta računala na to, da ju bodo pri vratih pač poslali nazaj. Kakor koli že, dognala sta načrt in se,

s pokončno držo in vzvišenim izrazom na obrazu, podala proti vratom. Ko sta bila od cilja oddaljena kak meter in pol, sta vojaka, oblečena kot tisti majceni ženini na poročnih tortah, vrata odprla nastežaj. Nasmejana sta vstopila.

“Dobrodošla v Elizeju,” je rekel Madžar s francoskim naglasom, ves vznemirjen. “Najboljši pobeg iz zapora je skozi glavni vhod!”

Povzpela sta se po osrednjem stopnišču, obkrožena z zgodnjimi slikami Alexandra Cabanela, in ko sta dosegla zgornje nadstropje, s skupino drugih gostov, ki so prav tako prihajali, so se jima odprla še ena vrata, znova roke v belih rokavicah in enaka zloščena uglajenost. Znašla sta se v glavni dvorani, okrašeni z umetelnimi rdečimi preprogami, žametnimi zavesami, stropnimi poslikavami, slikami na stenah in prižganimi svečami vsenaokrog. Zdaj je glasba orkestra zvenela veliko prijetneje, prepoznala sta znano Debussyjevo melodijo, ki se je domala organsko stapljala s trkanjem kozarcev in kramljanjem gostov.

Komaj sta vstopila, že sta zagledala Mitterranda, kako se rokuje z leve, desne in sredine. Kako zadovoljen je bil videti, kako mu je godilo, da je prav njemu socialiste spet uspelo pripeljati v Elizejsko palačo. Poleg njega je stala Margaret Thatcher v modri obleki do kolen, s kozarcem šampanjca v roki, za katerega pa ni kazala posebnega zanimanja. Zdaj sta svoj kozarec držala tudi že vsiljivca, stopala sta naprej in se naposled ustalila na majhni površini v kotu. Madžarski sekretar ji je prišepnil nekaj o moškem tik pred njima, ki se je spogledoval s svetlolasko.

“Vodja španske opozicije, Felipe González. Pripisujejo mu veliko možnosti za zmago na naslednjih volitvah,” jo je seznanil, zdaj s praznim kozarcem šampanjca, domneval je pač, da ji to, saj je mlajša od njega, ni znano.

Videla sta tudi novoizvoljenega italijanskega premierja Giovannija Spadolinija, nekaj metrov naprej. V polomljeni angleščini se je pogovarjal s skupino štirih gostov, po vsej verjetnosti s kitajskega veleposlaništva.

“Res je bilo neverjetno,” je preudarjala veleposlanica. “Mislim, tam sem bila, mlada druga sekretarka, obdana z vodilnimi politiki Evrope. V nekem trenutku sem se dobesedno zaletela v Gastona Thorna – tedaj predsednika Evropske komisije. Tako živo se spominjam, kako se je obrnil in se opravičil! Si predstavljate? Ampak nisem bila najbolj sproščena, ves čas sem oprezala za svojim veleposlanikom, ki ga ni bilo na spregled. Moj madžarski pajdaš pa je bil hladnokrven, uspelo mu je pomiriti tudi moje skrbi – rekel mi je, da se bosta najina veleposlanika, če naju vidita, verjetno zakrohotala in nazdravila varovanju v Elizeju.”

Ostala sta v dvorani, jemala kozarce s pladnjev, ki so krožili po prostoru v rokah natakarejev – kot beračev, ki se sukajo v kvadratu, polnem turistov. Ko je Madžar diskretno prispel do glavne bifejske mize, se je pomaknil proti razkošnim sladicam, medtem ko se je sama zadržala in skušala uganiti, katera izmed številnih poslastic je gosja pašteta. Takrat pa je zaslutila, da se ji nekdo približuje.

“Na vašem mestu ne bi preskočil ostrig. Skoraj tako okusne so kot tiste, ki se jih dobi v Whitstablju.”

Obrnila se je in se znašla iz oči v oči s princem Charlesom v beli obleki z rdečim metuljčkom. S prstom je kazal na skledo, v kateri je prekipevalo velikih ostrig, potopljenih v limonin sok. Zadnji človek, ki bi ga pričakovala, za trenutek je ostala brez besed. Namesto da bi zrl vanjo v pričakovanju odgovora, je princ strmel v stekleno ploščo, na kateri je stal ogromen stožec sira z živooranžno skorjo, že napol pojedena. “O, *boulette d’Avesnes!*” je rekel z glasom, ki je izražal začudenje. “Morate ga pokusiti.”

“Bom,” je naposled izdabila nadvse sramežljivo.

“Utelešenje francoskih sirov!” je nadaljeval princ. “Močnejši je in pikantnejši od velike večine drugih. Pa veste, kako se Francozi sklicujejo na *boulette d’Avesnes?*” je vprašal in vzel nož, da bi odrezal še eno rezino.

Kajpada ni vedela.

“*Le suppositoire du diable!*” V tistem si je nekaj sira vrgel v usta in prasn timer v smeh. “Mimogrede, jaz sem Charles,” je rekel, potem ko je pogoltnil. “Me veseli.” Iztegnil je roko.

“Elena,” je rekla, ko mu je podala svojo.

“Luštno ime. Pristaja vam.”

“Hvala,” je rekla nekoliko v zadregi, pa tudi prestrašena zavoljo vprašanja, ki je vedela, da bo sledilo.

“Zastopate pa katero državo ...?”

“V bistvu ne bi smela biti tu. Na veleposlaništvu sem samo druga sekretarka. Ampak videla sem, da vsi hodijo noter, pa sem še sama poskusila.”

Princ se je zasmel, a se je hitro zbral in začela sta pogovor o njeni državi, o tem, kakšno je življenje v Parizu in ali bi želela tukaj tudi ostati. Ko se je obrnila, da bi preverila, ali je njen madžarski kolega odšel, ga ni videla nikjer. Morda je trčil ob svojega veleposlanika, ki ga je nemara presenetil z odklonilno držo in ga poslal nazaj dol. Komaj ji je uspelo pomisliti na to, kje bi utegnil biti njen veleposlanik, kajti Charles se je narahlo dotaknil njenega komolca, in kot bi ji bral misli, povedal: “Ne skrbite. Če srečava vašega šefa, Elena, mu bova rekla, da ste z menoj. Naj vas zdaj seznanim s svojim starim prijateljem Helmutom.”

In sta se podala proti nemškemu kanclerju, ki se je pretvarjal, da si s suk-njiča stresa drobtinice, nepripravljen priznati celo sebi, da gre za prhljaj.

“Lahko si predstavljate, kako sem se počutila v tisti dvorani,” je rekla. “Kot v sanjah. Predstavil me je toliko ljudem. Celu samemu Mitterrandu. Spomnim se, da je Charles z njim govoril o Michelu Platiniju, ki je bil ta-krat še mlad, obetaven nogometaš. Z njegovim moštvom so bili francoski prvaki – nekim moštvom v zelenih dresih. Ravno so zmagali, spomnim se, da so njihovi navijači mahali z zelenimi zastavami. Prepričani so bili, da bo ta Platini Franciji pomagal osvojiti naslednji svetovni pokal, ki pa ga je, če se ne motim, potem osvojila Italija.”

Ja, res so tisto leto zmagali Italijani, kmalu zatem pa se je Platini pridru-žil nekemu italijanskemu klubu.

Zgodba, ki mi jo je tisti večer pripovedovala Elena, je bila malodane ne-verjetna – in osupljiva. Svojo državo sem zapustil pri devetnajstih v iskanju vznemirljivejšega življenja, dejstvu, da sem poslušal take zgodbe, pa gre pripisati, da se dotlej nisem nikjer ustalil. Še bolj omamna od same zgodbe pa je bila veleposlanica.

Težko rečem, ali naju je omamljalo vino, ki sva ga pila, ali poezija – to-da veleposlanica mi je tam pripovedovala svojo zgodbo, kot da sem njen največji zaupnik. V nekem trenutku, ko sem spustil pogled, sem opazil, da se je skoraj povsem osvobodila enega od čevljev. Ošinil sem njene gole nožne prste in posumil, da ne nosi hlačnih nogavic. Njena koža je bila koža komaj kaj več kot dvajsetletnice, nobenih modrih žil, ki bi vodile nekam kot reke na zemljevidu, nobenih temnih pikic, ki bi obetale, da bodo dlake kmalu zrasle nazaj. Samo čista koža, in v tistih nekaj sekundah gledanja njenih nog sem si jo zamišljaj brez oblačil, papirnato belih dojk in rožnatih bradavičk, velikih in prelepih.

“Neverjetno,” mi je uspelo pripomniti, ko sem odrinil misel na golo lepoto in se znova vključil v zgodbo.

“No, verjeli ali ne, najbolj neverjetni del je šele sledil.”

Skupaj sta ostala do konca sprejema. Po tretjem ali četrtem kozarcu šampanjca je Elena začela uživati v spoznavanju ljudi, ki jih je sicer videvala le v časopisih in po televiziji. Tudi princ je užival v njeni družbi. Kdo ne bi? Nadvse prijetna mladenka, ki je vseskozi obvladala položaj. Ko je ura odbila enajst in so gostje začeli zapuščati Elizejsko palačo, je princ pogledal na uro in vprašal: “Greva?” Pokimala je.

Posloвила sta se od peščice, ki je še ostala, tudi od Mitterranda – ki je dejal, da mu je v čast, da jo je spoznal –, ter se odpravila po stopnicah navzdol in ven na dvorišče. Nobene priložnosti ni imela, da bi rekla kakšno

besedico svojemu veleposlaniku, ugibala je, da je odšel zgodaj, niti se ji ni posrečilo, da bi jo našel čakajočo v preddverju. Ali pa jo je videl s princem Charlesom? Kar koli se je že zgodilo, je to takrat ni več skrbelo. Ko sta prečkala dvorišče predsedniške palače, se je svojemu varovancu hitro približalo nekaj telesnih stražarjev.

Toda ko sta prispela na Rue de Faubourg Saint-Honoré, se je primerilo nekaj nepojmljivega. Mislila je, da ji bo preprosto poljubil roko – kot vsaki ženski, ki jo je srečal zgoraj – in bo odšla proti postaji metroja Champs-Élysées-Clemenceau. A imel je drugačne načrte in jo ujel nepripravljeno.

“Pogledal me je naravnost v oči in me vprašal, ali sem še za eno pijačo v njegovem hotelu. Kako bi lahko odklonila?”

Zlezla je v luksuzni avto in sta se odpeljala, princ je še kar klepetal: “Ne vem, zakaj François ne namerava živeti v Elizeju. Tako sijajni palači.”

Hôtel de Marigny je bil dobesedno za vogalom in kmalu sta vstopila. Enemu od diskretnih, uglajenih telesnih stražarjev je princ zagotovil, da je dekle novinarka in družinska prijateljica ter da potrebujeta nekaj časa na samem. “Tako očarljiv je bil. Telesnim stražarjem je rekel, da pišem knjigo o britanski politiki. Si predstavljate?”

Kot če gledaš film in si sebe predstavljaš v glavni vlogi, sem se, moram priznati, postavil v prinčevo kožo na tisti večer. Veliko vprašanj sem imel zanj, moledoval za podrobnosti, da bi zadostil svoji vedoželjnosti, vendar mi ni ponudila niti polovične priložnosti za to. Enkrat sem jo prekinil in vprašal, ali sem prav razumel, da je bila v tistem času z nekom v razmerju.

“Drži,” je odgovorila in še vedno strmelala vame. Široko se je nasmehnila in bila videti domala narodna, ko je rekla: “Ampak, veste, šele hodila sva. Skupaj sva bila kakšne štiri mesece, morda pet, a ravno se je odpravljala na študij v Italijo. Hočem reči, bila sem mu zvesta, ne razumite me napačno. Seveda pa sem tudi jaz krvava pod kožo.”

Iz minute v minuto se mi je veleposlanica zdela bolj privlačna. Spomnil sem se čevlja, ki ji je bingljaj z bosa noge, in preveril, ali je še vedno tako. Še vedno. Nato sem spet dvignil pogled k njenemu obrazu in se na poti za nekaj trenutkov ustavil tudi na njenih dlaneh.

Imela je dolge in tanke prste, kot pianistka. Ampak občutljive, krhke. Popolne, z majhnim, enostavnim prstanom, ki je točno na sredini imel luknjico.

“Tistega večera se nisva pogovarjala o partnerjih,” je nadaljevala. “Vedela sem za lady Diano in za poroko, ampak očitno je bilo, da vanjo ni zaljubljen. Ko sem nekaj tednov pozneje po televiziji gledala njuno poroko, sta se mi prav smilila, ampak to je že druga zgodba. Tistega večera sva šla

v njegov apartma in spominjam se, da sem se ob njem počutila izjemno sproščeno. Kot da sva skupaj že petdesetič.”

Ničesar je nisem vprašal, moje oči pa so jo rotile, naj mi zaupa preostanek zgodbe. Nasmehnila se je, zadovoljna, da me zanima celotna zgodba.

“Našla sem steklenico martini bianca in si ga nalila.”

Nato je vzela dve ledeni kocki iz posrebrenega vedra na robu mize in ju spustila vanj, medtem ko si je Charles snel kravato in na posteljo vrgel svoj italijanski Kitonov suknjič. Tudi sam si je nalil pijačo iz steklenice, ki jo je našla Elena.

“Zdaj naročajo pri najboljšem strokovnjaku za rum na svetu,” je rekel s kozarcem v roki. “Lani sem v Mehiki obiskal njihovo destilarno v La Galarzi. Tam sem srečal Andyja Warhola, ki je prav takrat predal svoj portret ustanovitelja blagovne znamke, Dona Bacardija Massa. Imenitna stvaritev, moram priznati.”

Princ je bil neverjetno omikan, je pojasnila, v enem trenutku je govoril o Bacardiju, v naslednjem pa, kako se je Warhol družil z najbogatejšimi na svetu in iz njih kot po tekočem traku izvabljal naročila za slike. Prijateljeval je z vsemi: s šahom Pahlavijem, Lizo Minnelli, Brigitte Bardot. Potem je govoril o sliki, na katero ga je Elena močno spominjala.

“O kateri?” mi je uspelo vprašati.

“*Dekle, ki riše.* Marie-Denise Villers. Verjetno zaradi dolge obleke, ki sem jo nosila tisti večer, ali pa zaradi las. Sedela sva kot zdajle midva. Naenkrat mi je rekel, kako sem lepa, se nagnil in me poljubil.”

V tistem sem se zavedel, da se najini kolena že nekaj minut dotikata, no-beden od naju pa se ne odmakne. Ko mi je pripovedovala nadaljnje podrobnosti o svoji strastni noči s princem, je njena dišava postajala močnejša. Mogoče posledica vina in žganja, ampak začutil sem, da se pomikam bliže. Na lepem me je imelo, da bi jo poljubljal. Nežno, ne nasilno ali nerodno. Zlagoma bi jo slačil – kot da je jutri še daleč – in vsak del njenega telesa ljubkoval z ustnicami.

Zazdelo se mi je, da si želi isto, nato pa sem eno celo minuto razmišljal o teorijah svojega slovenskega prijatelja. Kaj če se spustim v tole, končam pa kot žrtev, kakršna, me je posvaril, naj nikoli ne postanem? Znova sem se spomnil, da je nekdo – ona sama ali nekdo drug, zbehan sem bil – rekel, da je poročena. Zdaj je bil čas za mojo potezo, čas, da karto izvlečem jaz. Prekinil sem jo z jasnim, neposrednim vprašanjem, da bi pokazal, da sem se pripravljen podati v novo smer.

“Kaj pa vaš mož?”

Ničesar ni rekla, a odgovor se je kljub temu razlegal po sobi. Krivulja njenih ustnic. V očeh ji je naraščalo poželenje, pomaknila se je nekoliko bliže, njena roka je obstala na mojem stegnu.

Moje roke so ji objele obraz, svež in prelep, in sem jo poljubil.

Sprva sem poljubljal samo jaz. Nato je tudi sama objela moj obraz in mi poljub vrnila. Stala sva, ustnice so se vedno znova združevale, in se počasi slačila. Kamin je žarel, zraven njega pa nepremične zastave. Bela čipka. Njeno telo natanko takšno, kot sem si ga zamišljal. Njene dojke, velike in tople. Stegna gladka, kot topla mivka ob mojem telesu. Tista dišava.

Ko sem bil že v njej, sem se spomnil, da je bil tam tudi princ. Vendar me prvič v življenju ni motila misel, da je tam že bil nekdo pred mano. Nasprotno, narasel mi je ego, kot da rešujem čast vsem navadnim smrtnikom, izzivam pa tiste, ki se slepijo, da so zaradi tega, komu so se rodili, tako posebni. Vsakič, ko je zastokala, me je obšlo, da mi želi povedati, da si me je pozelela, brž ko me je videla, kako pred veleposlaništvom stopam iz taksija.

Od tistega dne princa Charlesa nikoli več nisem mogel videti v isti luči. Ni bil več lik iz nekega drugega sveta, pač pa tip, ki je spal z isto žensko kot jaz. Veleposlanica me je sprejela v ekskluziven klub. Midva, Charles in Diana – ter vsa kraljeva družina. Na stvari sem začel gledati drugače. Najbrž se ni zavedala, da mi je to omogočila.

*

Kako naj vse to posredujem Randolphu, ki se zdajle po portiku motovili kot vrtavka? Kot da bo kdaj verjel. Naj uživa v dejstvu, da jo je intervjuval, in si laska, da mu je zaupala nekaj drobnih skrivnosti. Kakšen ubožček, tale Randolph. Kaj drugega bi ga sploh še spravilo v smeh, bednega, kot je? Zakaj bi počil njegov mehurček? In mu povedal, da me je tisti večer pospremila v svoje razkošno podstrešno stanovanje in nama je vso noč komaj kdaj uspelo zajeti sapo.

“Hranila je izrezke mojih intervjujev,” se pohvali Randolph s cigareto v roki in me vrne v realnost. “Če bi ti povedal kakšno od teh zgodb, mi ne bi verjel.”

“Mhm?” zamomljam, pokažem bolj malo zanimanja.

“Ko sem jo nazadnje intervjuval, sem ugotovil, da ga pije. Težko obdobje je preživljala. Ne vem, ali ti je znano, ampak svojčas je vsak dan zvrnila pol steklenice viskija. Mi je pa tisti dan povedala neverjetno zgodbo. Na meji verjetnosti.”

“Kaj pa ti je povedala?”

“Saj mi ne bi verjel.”

Začutil sem, da mi srce bije nekoliko hitreje. Ali je mogoče, da mu je povedala isto zgodbo?

“Enkrat, ko je bila na veleposlaništvu v Parizu, je šla na zabavo v Elizejsko palačo in se noter zmuznila brez povabila.”

Torej je tudi njemu povedala to zgodbo.

“Nikoli ne boš uganil, s kom se je tam potem pogovarjala.”

Rad bi mu pokazal, da mi o tem že ne bo predaval, madona. Zdaj pa mi je res že šel na jetra.

“Mogoče s princem Charlesom?” rečem zafrkljivo z napol pristnim polovičnim nasmeškom, ki skuša namigovati: “Tole pa vem, ti bedak.”

“S kakšnim princem Charlesom, kje pa! Z Arafatom. Tisti večer, ko je bila zabava! Enkratno zgodbo mi je povedala. Nikoli ne bi uganil, bi jo moral slišati, kako je citirala, kaj je Arafat povedal o Andyju Warholu in Platiniju, stari. Po sprejemu je Arafat želel, da ostane čez noč, zato je telesnim stražarjem rekel, da je novinarka, ki piše o Bližnjem vzhodu, in jih zaprosil za nekaj zasebnosti. Bi jo moral slišati, ko je razlagala, kaj je počel z njo. Pripovedovala mi je zgodbo in si nalivala viski, en kozarec za drugim.”

Ustavil se je, in ko sem zagledal spremenjen izraz v njegovih očeh, sem začutil, da mi je po hrbtu zagomazelo.

“Z veleposlaništva sem šel naslednje jutro. Najboljši fuk v mojem življenju. Ko sem to povedal svojemu uredniku, se je režal kot zmešan. Očitno smo vsi, ki smo ob tisti uri popoldneva kdaj prestopili vrata njene pisarne, slišali drugačno različico iste zgodbe, in vsi ostali do jutra.”

Zdaj je bil portik že poln ljudi, na ramenih pogrebnikov pa je prihajala ven sijoča mahagonijeva krsta. Zmožen sem bil tega, kar mi ni uspelo na babičinem pogrebu. Gledal sem naravnost vanjo.

Prevedel Andrej Pleterski